

"O Zât, (asm) ubudiyet-i küllîye cihetiyle kesret tabakatının dergâh-ı İlahiye elçisi olduğu gibi, kurbiyet ve risalet cihetiyle dergâh-ı İlahînin kesret tabakatına memurudur." cümlesini açıklar mısınız?

"**Ubudiyet-i küllîye**" kavramı, Nur Küllîyatında farklı yönleriyle çokça nazara verilir. "**İyyake na'büdü**" (**Biz yalnız sana ibadet ederiz.**) ayetinde, kişinin tek de olsa Rabbine karşı ibadet görevini ifa ederken '**ben**' yerine '**biz**' demesiyle üç ayrı cemaate işaret edildiği işlenir:

Birisi, dünyadaki bütün Müslümanlar, **diğeri** kâinatta Allah'ın kendilerine verdiği vazifeyi en güzel şekilde yerine getirmekle ibadetlerini yapan bütün mahlukat, **üçüncüsü ise** insan vücudunda görev yapan bütün hücreler ve atomlar, bütün duygular ve hisler.

İnsan, "**İyyake na'büdü**" derken bu üç cemaati niyet edebilse ubudiyet-i küllîye yapmış olur.

Kulluğun görevlerinden birisi de şükürdür, bunun da küllî yapılması gerekir. İnsan sadece kendi yediği yemek için şükreder ve diğer küllî nimetleri unutursa yaptığı şükür dar bir dairede kalmış olur.

Kulluk görevi içine giren her ibadet, her tespih, her şükür, her tefekkür,.. küllî yapılabilir.

İşte bütün bu kulluk vazifelerini en mükemmel ve küllî mânâda yapan tek zat Allah Resulüdür (asm). Biz, şahadet getirirken, '**abdühu**' demekle O'nun (asm), bu vazifeyi en ileri derecede yerine getirdiğini ifade etmiş oluruz. O en ileri kul (asm), bütün kulların Allah katında elçisidir. Bir şehirden, padişahın huzuruna bir elçi gönderileceği zaman, nasıl o şehrin en kâmil ferdi seçilirse, sanki, bütün kullar da Allah katında bir elçi seçmek istemişler ve bunu Hazret-i Muhammed (asm) olarak belirlemişlerdir.

Şahadet getirirken, '**ve resulühu**' dediğimizde ise o en büyük, en ileri ve en kâmil kulun (asm), Allah'ın bizlere gönderdiği, bir hidayet rehberi, bir '**beşîr**' (**müjdeleyici**) ve '**nezîr**' (**korkutup sakındırıcı**) olduğunu dile getirmiş oluruz.